

Hur man blir Fri från Synd?

av

Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad av Qadian

Hur man blir Fri från Synd?

av

Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad av Qadian
Den Utlovade Messias^{al} och Mahdi^{al}
(Grundaren av Islams Ahmadiyyaförsamling)

A Swedish rendering of the book:

Gunaah Sei Nijaat Kyunkar Mil Sakti Hei?
[How to be Free from Sin]

Översatt av:

Waseem Zaffar

© 2016 Islam International Publications Ltd.

Kontakt:

Islams Ahmadiyyaförsamling
Nasir Moskén
Tolvskillingsgatan 1
SE-414 82 Göteborg, Sverige
tel. 031-741 64 80, 031-741 64 89
fax. 031-741 64 81
e-post: info@ahmadiyya.se
webb: ahmadiyya.se, alislam.org

Publicerad av:

Islam International Publications Ltd.
Islamabad
Sheephatch Lane
Tillford, Surrey GU10 2AQ
United Kingdom

Tryckt i Sverige av:

Printforce AB
Energigatan 19
434 37 Kungsbacka
Sverige

ISBN: 978-91-981632-9-2

Ingen del av denna publikation får reproduceras eller överföras i någon som helst form, eller på vilket sätt som helst, vare sig elektroniskt eller mekaniskt, inklusive fotokopiering, inspelning eller någon slags informationslagring och återhämtningssystem, utan skriftligt tillstånd från utgivaren.

Förkortningar och termer som använts i boken

Den Utlovade Messias^{al} och Mahdi^{al} — Denna term hänvisar till grundaren av Islams Ahmadiyyaförsamling Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad^{al} från Qadian. Han hävdade att han hade sänts av Allah i enlighet med profetiorna av den Helige Profeten^{sa} om ankomsten av al-Imam al-Mahdi^{al} (den vägledde ledaren) och Messias^{al}.

sa

sal-lallahu 'alaihi wa sallam
Allahs frid och välsignelser vare med honom.

Förkortningen skrivs efter den Heliga Profeten Muhammads^{sa} namn.

al

'alaihi salatun was salam
Allahs frid vare med honom.

Förkortningen skrivs efter omnämnandet av andra profeter än den Heliga Profeten Muhammad^{sa}.

**Hur man blir Fri från
Synd?**

I denna artikel avser jag att visa att de anmärkningsvärda materiella framstegen i nutiden har mer än väl motverkats av den beklagansvärda andliga nedgången till den mån att människors själar har förlorat sin förmåga att förstå uppenbara sanningar. Det framgår av en noggrann studie av mänskligheten att en dold och väldig kraft drar den nedåt och att människan snabbt är på väg att dras ner i en grop som kallas Asfalus Safilin. En sådan fullständig förändring har skett med människans tankeförmåga att den har kommit att beundra och berömma det som är motbjudande och avskyvärt för det andliga ögat. Varje själ upplever att den dras nedåt med en kraft som genom sitt förödande inflytande redan orsakat en hel värld att falla i nedgång. Rena sanningar förlöjligas och skrattas åt. Fullständig underkastelse till Gud ses som en oförnuftighet. Varje själ dras mot världen som om den tvingades av någon dold kraft.

Som jag ofta har sagt tidigare bildar dragningskraften grunden för allt som händer i världen. Den sida som förfogar över större övertygelse lyckas med att locka andra gentemot sig själv. Det finns all sanning i grundsatsen att en kraft endast kan motverkas av en större kraft än sig själv. Det är omöjligt för denna värld, som håller på att dras nedåt från kraften av enkla dragningskrafter att resa sig igen om inte en motsatt kraft verkar från himlen för att åter stärka människors tro och visa dem att det finns mer betydande och bestående glädje i underkastelse till Guds bud än i uppfyllandet av sinnliga passioner och att övertyga dem om att överträdelser är värre än döden. Detta himmelska ljus av övertygelse ges till människan genom "Solen" dvs. tidens Imam, och att inte erkänna honom är som att dö en död i okunnighet. Den

person som tror att han inte har något behov av den verkliga källan till ljus lever i en illusion, denne ställer sig mot den oföränderlige Guds lagar. Mänskliga ögon kan inte se utan solen trots att de innehar sitt egna ljus. Solen är källan till det verkliga ljuset som stiger ned från himlen och lyser upp jorden och utan dess ljus är våra ögon så gott som blinda. Den som uppnår övertygelse genom detta himmelska ljus dras till fromhet, och det är naturligt för en kamp att följa mellan de två dragningskrafterna, en drar honom till dygd och den andra mot synd, en mot öst och den andra mot väst. Konfrontationen är allt intensivare när de två dragningskrafterna är på sina höjdpunkter, vilka de är under tider av enorma materiella framsteg. Eftersom jorden genomgår fenomenala framsteg kan ni lita på att andliga förberedelser också görs och en dragningskraft har bildats i himlen för att motverka den jordiska. Den tid, då vanvård och ont förhärskande på jorden är överväldigande och skrämmande, eftersom den har markerats för den andliga striden förutsagd av profeterna i form av olika metaforer. Vissa personer beskriver det som den slutgiltiga striden mellan himmelska änglar och jordens onda som kommer att kulminera vid världens slut. Andra tror naivt att det blir en fysisk kamp där svärd och gevär används. De sistnämnda har helt fel, för de tolkar naivt en andlig kamp som en fysisk.

Kort sagt, en hård kamp mellan mörkret på jorden och himmelska ljuset är överhängande. En kamp som förutsagts av alla profeter, från Adamal till vår heliga Profet^{sa}. Befälhavaren på ena sidan kallas "sanningens döljare", medan den andra kallas för "sanningens avslöjare". Den som kommer från himlen i sällskap med änglar är en manifestation av (ängeln) Mikael, och den som reses upp från jorden med mörkrets makter är en manifestation av Satan.

När vi iakttar välbeväpnade legioner från jorden upptagna i sina förberedelser, vilka redan åstadkommit en hel del, leder det till att vi

tror att himmelriket inte heller är glömskt med sina förberedelser. Det himmelska väldet är avvisande för att visa flärd och det åstadkommer en hel del utan att någon vet om det. Människor blir slutligen medvetna om det när ett ljus uppenbarar sig på himlen och en vit minaret på jorden, det himmelska ljuset faller då på minareten och lyser upp hela världen.

Den sista meningen kräver en viss förklaring. Även om Guds andliga ordning är i fullständig harmoni med den fysiska, sker det ibland specifika drag som inte är lätt märkbara i det fysiska arrangementet. Till exempel, när en jordisk dragningskraft bildas leder det till bildandet av en himmelsk dragningskraft, även om de båda är motsatser. Och det är självklart att när dessa två dragningskrafter når sin höjdpunkt vid tidens ände så måste de konfronteras med varandra, för ingen kan vinna herravälde utan att förstöra den andra. När två sidor är lika i makt och härlighet, kolliderar de oundvikligen. Inte bara har detta förutsagts i alla böcker av profeterna, men även förnuftet kräver att när två lika starka och motstridiga dragningskrafter kommer i kollision måste en av dem besegra den andra eller så måste båda förintas.

I enlighet med den beskrivning som finns i profeternas böcker var det så att när ett tusen år hade gått efter Jesus^{al}, den period som Satan hade varit bunden i bojar enligt profetiorna, började en ond kraft göra sig gällande på jorden. Detta var den tid då islam började falla i förhållande till sina ädla principer, dess andliga utveckling stannade upp, och dess världsliga erövringar upphörde. Den (islam) föddes i en tid då satan var bunden i kedjor och så måste det ha varit, för det är vad alla profeterna, så långt tillbaks som till Johannes döparen, hade förutsagt, och dess nedgång började när Satan släpptes efter 1000 år e.Kr. Islam upphörde att göra ytterligare framsteg. Därefter slog allehanda sataniska verksamheter rot och ondskans träd började växa

på jorden, tills någon av dess grenar genomströmmade öst. En del nådde bosättningarna längst ut i väst, och vissa spred sig över nord och syd. Precis som externa händelseförlopp har visat att Satan varit inspärrad i ett tusen år så är hans tid i frihet också ett tusen år, som det är förutsagt av profeterna, och det tar slut vid sekelskiftet vid fjortonde århundradet av Hijra. Dessa tusen år att räkna efter den gudomliga eller månkalendern, för det är enligt detta system som judar och muslimer har lärt sig att bestämma tidpunkten för uppfyllandet av profetiorna. Beräkningar baserade på solkalendern är en innovation av människan och går emot innebörden av de heliga skrifterna.

Dessa är de sista dagarna i Satans respit, sannerligen har de redan passerat, för nitton år har redan gått sedan sekelskiftet enligt Hijra som innebar slutet på Satans tid i frihet. Han vill dock inte bli fråntagen sin makt, och en kamp mellan de två krafterna är oundviklig. Detta var föreskrivet från början, och Guds ord kan aldrig vara falskt.

Ett annat bevis som visar att dessa är dagarna (för slutstriden) är att detta är det sjätte årtusendet efter Adams födsel, då den andre Adam var tänkt att uppenbara sig, och som har passerat. Då den sjätte dagen är dagen för Adams födsel och enligt skrifterna symboliserar en dag tusen år måste vi acceptera att den andre Adam redan har uppenbarat sig i enlighet med Guds löften, trots att han ännu inte blivit helt igenkänd. Vi måste också tro att den plats Gud har utsett till hans ankomst är i öst och inte i väst. Då Adam fick en hemvist i en trädgård österut (Första Moseboken 2:8), måste även den andre Adam uppenbara sig ett östligt land för att upprätthålla sin likhet med den första. Muslimer och kristna är båda lika skyldiga att acceptera detta, med undantag för de som lutar sig mot misstro.

Därför bör det inte finnas några svårigheter att förstå sanningen, för det är ganska uppenbart att detta är tiden för den slutliga striden

mellan ljuset och mörkret. Mörkrets krafter utövar sin yttersta styrka och det är meningslöst att tro att de nu kan underkuvas på något annat sätt än genom det ljus som kommer direkt från himlen.

Mörkret har genomsyrat världen helt och rättfärdighetens fladdrande ljus är på väg att dö ut. Sedvanlig övertygelse, traditionell kunskap och ytliga böner kan inte längre ta tillbaka det utdöende ljuset. Kan en blind leda en blind? Kan mörker skingra mörkret? Nej! En ny minaret måste byggas på jorden som stiger över de ringa boningar så att det himmelska ljuset kan placeras på den, och hela världen kan bli upplyst av dess ljus. Hur kan ljuset nå avlägsna platser om det inte är placerat någonstans högt upp?

Vad symboliserar minareten? Den representerar den heliga rena och beslutsamma själen som ges till den perfekta mannen som är värd himmelskt ljus, och denna betydelse är en naturlig del i ordet minaret. Höjden av minareten innebär den höga beslutsamheten på en sådan människa, dess styrka innebär det mod som han visar under tider av prövningar och dess orörda vithet representerar hans oskyldighet vilken i slutändan måste etableras. Och när allt detta har skett, dvs. när hans sanningsenlighet har etablerats med bevis, och hans mod, ihärdighet, tålamod och uthållighet har visat sig som en lysande minaret, tiden för hans första ankomst - som präglades av prövningar och vedermödor - kommer till ett slut, och tiden är nu mogen för honom att ankomma i glans. Andlighet som är genomsyrad av Guds härlighet sänker sig över honom, som är som en minaret, och med Guds tillåtelse ger honom gudomlig makt. Allt detta händer vid hans andra ankomst, och det är precis på det sättet vilket den Utlovade Messias^{al} var tänkt att ankomma. Traditionerna förekommande bland muslimerna som bland annat talar om hans ankomst i närheten av en minaret, är endast avsedda att betyda att hans ankomst blir en ärorik ankomst och att han kommer att åtföljas av Gudomlig makt.

Himmelen håller honom tillbaks till den tid som Gud har utsett för hans ankomst, men detta betyder inte att han inte (fysiskt) var närvarande på jorden före det.

Det är också enligt ett Gudomligt system som Han använder fysiska illustrationer för att förklara vissa andliga frågor. Templet i Baitul Muqaddas (Jerusalem), och Kaba i Mecka, är exempel som tjänar som symboler för Gudomlig manifestation. Det är i detta sammanhang som den islamiska sharian talar om den Utlovade Messias^{al} ärorika ankomst på, eller nära en minaret, i ett land som ligger öster om Damaskus, precis som Adam fick en hemvist i öst. Det finns ingen skada om en fysisk minaret också byggs före hans ärorika ankomst utan det finns faktiskt en profetia i Hadith litteraturen att den kommer att fungera som ett tecken på den Utlovade Messias^{al} ärorika ankomst och kommer att vara byggd före ankomsten.

Den Utlovade Messias^{al} ska ankomma i två faser. Den första kommer att vara alldaglig, tillsammans med alla typer av prövningar. Detta kommer att följas av en period av ära, och innan den måste en minaret byggas för att följa traditionen som säger att den fysiska minareten kommer att vara en avspegling av den andliga.

Världen kommer inte att känna igen honom innan hans ärofulla ankomst, för han kommer inte att vara världslig, inte heller kommer världen att älska honom, för de älskar inte Gud som han har kommit ifrån. Han måste möta prövningar och förföljelse, och han kommer att förtalas, sannerligen spår muslimska profetior att den Utlovade Messias^{al} inledningsvis inte kommer att accepteras, och okunniga människor kommer att göra ofog mot honom. De kommer att attackera honom orättvist och tro att de har agerat fromt, och andra skall plåga honom och tro att deras handlingar behagar Gud. Således kommer han att utsättas för alla typer av bedrövelse, ända fram

till tiden för hans ärorika ankomst som har förutbestämts av Gud. Människor med villiga hjärtan kommer sedan reflektera: Vad är det här för en bedragare som inte kan kuvas? Varför hjälper Gud honom istället för oss? En Guds ängel kommer då ner till deras hjärtan och tillrättavisar dem: Är det nödvändigt att alla de profetior som ni finner i era traditioner skall vara uppfyllda, och är det detta som hindrar er (från att acceptera den utlovade Messias^{al})? Är det inte möjligt att dessa profetior kan ha drabbats av fel, eller är missförstådda, och är det inte tillåtet att se några av dem som metaforer? Berövades judarna inte från deras tro och förmögenhet eftersom de förgäves väntat på att deras profetior bokstavligen skulle uppfyllas enligt sin egen förståelse? Med tanke på att det är samma Gud, och att Hans vägar är desamma, är det inte då möjligt att ni testas på samma sätt? Deras hjärtan kommer i slutändan att luta mot sanningen, precis som vid tidigare profeternas tidsålder.

Det vore ett misstag att förklara att det bör föras fysiska krig i denna ålder för att sprida tro och fromhet. Istället för att avslöja sanningens skönhet och förträfflighet så döljer och omlindar svärdet dem i otydlighet. De som har sådana åsikter är islams fiender och inte vänner. De har en elak läggning och saknar moral, deras hjärtan är insvepta i osäkerhet, de är lättlurade och okunniga, och de ger motståndarna till islam möjlighet att invända mot att islams utveckling är beroende av svärdet. Denna tro är skadlig för islam. Ingen religion behöver tillgripa våld när det är möjligt att fastställa dess sanning genom rationella argument, obestridliga vittnesbörder och himmelska tecken. En sådan religion behöver inte använda sig av tvång och hot genom svärd för att erkännas som sann. Men om någon religion saknar denna egenskap och försvarar denna svaghet genom svärdet så behövs inget annat argument för att visa att den är falsk. En sådan religion blir faktiskt dräpt av sitt eget svärd.

Kritiker invänder felaktigt att om Jihad är olagligt i vår tid, varför praktiserades det vid början av islam? Dessa människor verkar inte vara medvetna om att islam avvisar användningen av våld för att sprida religionen under några omständigheter. Den heliga Koranen säger kategoriskt; لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ (2:257) ”Det finns inget tvång i religionen.” Svärdet togs i användning (av de tidiga muslimerna) eftersom Arabiens barbarer, som hade förlorat all känsla för moral och mänskliga värden, hade blivit svurna fiender till islam. När Guds Enhet och sanningen om islam visades för dem genom entydiga argument, och de insåg att avgudadyrkan var fel och mot människans värdighet kunde de inte bemöta dessa argument. De förnuftiga bland dem böjde sig därför mot islam vilket ledde till separation mellan bröder, och söner från sina fäder. Vid denna tidpunkt sänkte sig avgudadyrkarna till att allvarligt straffa dem som blev muslimer som ett sätt att bevara sin falska religion och avråda folket från islam. Dessa brott begicks av hövdingarna i Mecka, av vilka Abu Jahl var en av.

De som är förtrogna med islams tidiga historia är utan tvekan medvetna om den grymhet och barbari som begicks av motståndarna i Mecka, och antalet oskyldiga människor som dödades till följd av det. Men detta hindrade inte människor från att omfamna islam. Även de med begränsad intelligens kunde se att dess läror var långt mer rationella och övertygande än avgudadyrkarnas. När motståndarna såg det meningslösa i sina ansträngningar beslöt de att den enda lösningen var att mörda den heliga Profeten^{sa}, men Gud räddade honom från dem och ledde honom till Medina i säkerhet. Meckaborna fortsatte med sina onda planer och försökte att döda honom även i Medina. Under dessa omständigheter blev muslimerna tvungna att försvara sig och hämnas dem som attackerade dem orättvist. Islamiska krig utkämpades inte för att sprida tron utan enbart för att skydda livet på muslimerna. Kan någon förnuftig människa tro att islam inte kunde bevisa Guds Enhetlighet inför avgudadyrkarna, vilka dyrkade avgudar

av sten och andra döda ting, och som var försjunkna i alla typer av synder utan var tvungen att ta till svärd av denna anledning? Gud förbjude! Dessa anklagelser är grundlösa och de som använder sig av dem, gör en allvarlig orättvisa mot islam genom att dölja sanningen.

Mullorna har medverkat i utförandet av denna orättvisa, men de kristna prästerna är inte mindre skyldiga för de har också inpräglat dessa tankar i huvudet på muslimer genom att lyfta fram kungörelser från dåraktiga mullor. När muslimer hör sina egna mullor utfärda kungörelser till förmån för jihad och hör kristna präster, som också är framstående forskare, framföra samma invändning mot islam, faller de offer för tanken att islam uppmuntrar denna typ av jihad. Båda dessa positioner har gett upphov till dessa ogrundade invändningar mot islam. Hade kristna präster inte antagit denna inriktning, och hade de varit ärliga och sanningsenligt medgivit att mullornas kungörelser bygger på okunskap, och att de omständigheter som hade gjort jihad nödvändigt under islams tidiga dagar inte är närvarande i denna tidsålder skulle själva begreppet om detta slags jihad ha försvunnit från världen. Men de misslyckades med att förstå detta eftersom de styrdes mer av sina känslor än sitt förnuft.

Gud tillät endast muslimerna att kämpa emot när Han såg att de icketroende förtjänade döden på grund av sin grymhet. Men Han lade också in ett villkor om att den som accepterade islam skulle skonas. Det är detta som kanske har orsakat kritikerna att dra felaktiga slutsatser. De verkar inte ha förstått att föreläggandet inte avsåg tvång utan att erbjuda mildhet mot dem som förtjänade att dö. Att kalla denna undervisning tvångsåtgärder är höjden av orimlighet. De förtjänade sitt straff, inte för att de var icke-muslimer utan för att de var mördare. Och eftersom Gud var medveten om att de helt hade förstått sanningen om islam visade Han nåd och beviljade dem en möjlighet att sona sina synder. Detta är ytterligare bevis på att islam

inte lär tvång, utan snarare uppskov för dem som skulle ha dödats för sin blodsutgjutelse.

Muslimerna led många vedermödor, och graden av fördomar som fanns mot dem var sådan att om någon medlem av en stam ingick i islam skulle han genast avrättas eller få leva i ständig fruktan för sitt liv. Muslimerna fick kämpa för att vinna freden. Men även under dessa svåra omständigheter, drog de aldrig svärdet såvida de två villkoren för krig inte uppfylldes. Krig påtvingades alltid på dem och de krigade aldrig med avsikt att sprida tron. De kämpade bara för sin säkerhet och i självförsvar, men okunniga mullor gav senare en helt annan bild och började ta stolthet i något helt barbariskt och skamligt. Men det vore fel att skylla på islams läror. Skulden ligger helt hos dem som inte värdesätter mänskligt liv, och är så törstiga på blod att de ivrigt väntar på en Mahdi^{al} som, enligt deras uppfattning kommer att orsaka blodspillan. De vill övertyga människor om att islam alltid har varit beroende av våld och tvång för dess spridning och att den inte har ett dugg sanning.

Mullorna verkar inte nöja sig med islams nedgång, de vill dra det till ännu lägre djup genom att främja sådana läror. Dock kan ni vara säkra på att Gud aldrig kommer att tillåta att islam blir ett mål för sådan smädelse. Våra dåraktiga motståndare gräver bara sina egna gravar genom att ansluta sig till uppfattningen om att islam från början spreds med svärdet. Det är nu dags att överge denna falska tro från våra sinnen istället för att främja den. Mullorna gör islam en stor tjänst om de kan gå samman för att skingra detta begrepp från okunniga muslimers sinnen. Därigenom kommer de inte bara bidra till att avslöja överlägsenheterna och skönheterna med islam, men de tar även bort den motvilja som religiösa motståndare har på grund av missuppfattningar och de kommer att kunna dra nytta av denna fontän av ljus.

Precis som en mördare fruktas av alla, särskilt av kvinnor och barn, är också människor med annan tro rädda för de muslimer som har sådana föreställningar om jihad. De är rädda för att tillbringa en natt tillsammans med dem, för att dessa fanatiker skulle vilja bli ghazis (islams förkämpar) genom att mörda sina gäster. Det finns folk i gränsområdena (övers anm. dåvarande nordvästra gränsen mellan Indien och Afghanistan) som anser att denna handling av "fromhet" kommer att göra dem förtjänta av paradiset och alla dess belöningar. Muslimerna borde skämmas att människor med annan tro inte längre känner sig trygga i deras närhet, och väntar sig det värsta av dem. Jag har mött många människor som visar rädsla på grund av denna dolda tro om muslimer.

En engelsman kom på besök till Qadian den 20 november 1901, eller däromkring. Många av mina anhängare var med mig på den tiden och vi var engagerade i religiösa samtal. Han stod där en stund tills vi artigt bjöd honom att ansluta sig till oss. Han presenterade sedan sig själv som en engelsk turist som också hade varit i Arabien och uttryckte sin önskan att ta några bilder av mitt Jama'at (samfund). Vi samtyckte till hans begäran och bad honom efteråt att stanna hos oss några dagar. Men han verkade ovillig och sade att han hade hört talas om många kristna som obarmhärtigt dödats i händerna på muslimer och berättade om ett par incidenter som han hade sett i Bagdad. Men vi förklarade för honom att vårt Jama'at, känd som Ahmadi sekten, är starkt främmande för en sådan trosuppfattning och avskyr förövarna bakom dessa brott och vår stora tjänst för mänskligheten ligger i att försöka utrota en sådan övertygelse. Detta tillfredsställde honom och han tillbringade natten i vårt sällskap.

Syftet att berätta denna händelse är att visa att dessa föreställningar, som strider mot islams sanna läror har förvrängt bilden av islam hos människor med annan tro och har orsakat dem att hysa misstro

och hat mot muslimer. De förväntar sig bara mänsklig sympati från muslimer som inte är religiöst böjda i sinnet och inte bryr sig om sin tros grundsatser. En stor del misstanke kvarstår mot islam och tyvärr är det muslimerna som ska klandras för detta. Kan det finnas någon större synd än att beröva världen av de välsignelser av islam som muslimska prästerskapet och deras anhängare har gjort och kan en sådan religion anses vara gudomlig som inte klarar av att inpräglade dess läror i människors hjärtan utan att svinga svärdet? Nej, den sanna religionen är den vars ovedersägliga argument och inre överlägsenheter själva är som ett svärd, och inte kräver svärd tillverkade av stål. Den nuvarande tillbakagången av islam kräver en reformator.

Islam är idag i ett mycket prekärt läge, och dess ljus har varit nästan helt skymt i skuggan. Muslimerna har gjort fel inte bara i sin tro, utan också i sin handling. De har diktat ihop några traditioner som inte bara har skadat deras karaktär utan också är i strid med den Gudomliga naturens lag. Till exempel har Gudomliga lagen skapat tre grundläggande mänskliga rättigheter: Man får inte döda en oskyldig person, man får inte skada någons ära, och man får inte orättvist tillskansa sig annan persons egendom. Och ändå finns det muslimer som bryter alla tre av dessa bud. De mördar oskyldiga människor och fruktar inte Gud och deras oförståndiga mullor har även utfärdat påbud att förklara det lagligt att locka bort eller fånga kvinnor från andra religioner - som de anser är otrogna - och att ta dem till hustrur. Likaså anser de det lagligt att tillskansa sig egendom från vilken icke-troende som helst genom förskingring eller stöld. Tänk bara på den farliga situationen för den religion vars mullor utfärdar sådana påbud! Allt detta är ett verk av egoistiska människor som felaktigt tillskriver sådana läror till Gud och Hans Budbärare. De måste bära bördan av alla de synder som begås av okunniga muslimer. De är som vargar i fårakläder, vilseleder folket, och de är ett gift, men de låtsas vara ett underbart motgift. De bär illvilja mot islam och Guds

skapelse och deras hjärtan saknar medkänsla och sympati, men de låtsas något annat. Deras predikningar är vilseledande och beräknade att tjäna sina egna själviska syften. De kommer till moskéer förklädda till heliga män samtidigt som de döljer sin syndiga karaktär. Detta är inte specifikt för något land, stad eller sekt. Den muslimska världen är full av dem som kallar sig Ulema (skriftlärd), klär sig som mullor, och försöker ta sig en andlig fattning för att visas gudomliga, men deras gärningar förråder deras sanna natur och karaktär. De önskar inte att fromhet eller medlidande sprider sig i världen, för detta skulle gå emot deras egna intressen.

Således är nu islam befast i svårigheter. De flesta hjärtan är döda och det finns ingen märkbar rörelse mot rättfärdighet. Måttfullhetens väg har övergivits, och det finns även en sekt som dyrkar vid helgedomar och utför kretsar – Tawaf - omkring dem likt de som sker runt Kaba. De tror att själarna tillhörande de avlidna helgonen är allsmäktiga och att denna makt har överförts till dem av Gud. Majoriteten av helgedomarna är uppbyggda kring gravar som förvaltarna förväntar sig att deras anhängare ska dyrka. Om det bes om ett mirakel berättas det om tusentals mirakel från helgonet utan ett stycke bevis. Med tanke på att man tror att detta är kärnan i islam tror människorna i dessa sekter att alla andra muslimer är felaktigt vägleda.

Medan dessa människor har gått till en extrem, finns det andra som har gått till den andra, passerandes alla gränser i sitt förnekande av andliga välsignelser. Låt vara helgonskap, men de har inte ens den minsta hänsyn till profetskap. De förkastar mirakel, förlöjligar och hånar dem, och anser uppenbarelsen vara en produkt av mottagarens eget sinne, till följd av ett naturligt geni. De anser att profetior som inte är ett resultat av en persons egen framsynthet och tillhör sfären av det osynliga, som en omöjlighet. De tror inte att någon uppenbarelse härstammar från Gud, och att det inte finns någon sanning i mirakler

eller profetior, de dödas gravar är bara högar av jord som saknar relation till själar, och att uppståndelsens dag är en myt som går tillbaka till en ålder av okunnighet, och att oroa sig för vad som händer efter livet är ren galenskap. De anser att all vishet ligger i förvärv av materiella vinster och att följa och efterlikna dem som är obevekliga i sin strävan i världen. Dessa är de extrema ståndpunkter som muslimerna håller i relation till profetskap och uppståndelse.

Även i sitt dagliga beteende finner vi muslimer på den ena extrema sidan eller den andra. De saknar känsla för måttlighet i ord, handling, moral, äktenskap, skilsmässa, sparsamhet, slöseri, ilska, barmhärtighet, hämnd eller förlåtelse. De befinner sig i ett dilemma, deras okunnighet har inga gränser och deras överträdelse känner inga gränser. Om dessa människor, som håller upp fanan för Tauhid (Guds Enhet) och måttlighet har passerat alla gränser, finns det någon anledning att begråta sig över tillståndet för människor med annan tro?

De kristna lever i en del av världen som är känd för sin intellektuella förmåga. Detta borde ha varit en stor källa till hopp, men jag måste tyvärr säga att de förstörde sina förvärvade kunskaper i vetenskap och filosofi när det gäller frågor om religionen och Guds Enhet. När vi ser deras världsliga projekt och deras systematiska metoder och hur de uppfinner nya industrier nästan dagligen, och sedan följer deras patetiska förståelse av Gud och hur de har kommit att överväga en ödmjuk människa som Herren av världarna, då kan vi inte förstå hur deras intellekt kan arbeta så underbart i världsliga frågor, men misslyckas fullständigt när det gäller att igenkänna Gud!

Skillnaden mellan extrema åsikter bland muslimer och kristna är att medan många muslimer tillskansar sig sina medmänniskors rättigheter, överträder de kristna däremot Guds rättigheter. Muslimer

innehåller inte längre kärlek och medkänsla för sina medmänniskor, eftersom deras missuppfattningar om jihad har gjort dem hårdhjärtade. En del onda människor bland dem dödar lätt oskyldiga människor för små personliga vinster eller på grund av någon satanisk inspiration, inte heller avstår de från att förödmjuka människor eller beslagta deras egendom. Genom att bortse från dessa grundläggande mänskliga rättigheter smutsar de själva ner bilden av mänskligheten. När det gäller de kristna, har de gjort intrång på den Allsmäktiges rättigheter på alla möjliga sätt. De har orimligt tagit en ödmjuk person som sin Gud, men är inte närmare syftet som var att uppnå frälsning. Om tron på korsfästelsen av Kristus var det enda botemedlet för att bli av med synden, varför har den misslyckats i fallet med de européer som ägnar sig åt sådana syndiga handlingar som man till och med skäms för att tala om? De har avancerat i synd och överträdelse i extrem grad, och vi kan inte säga att de är mindre omoraliska än asiaterna. Mot bakgrund av allt detta, varför har då detta föråldrade botemedel inte ersatts? Även i detta korta liv ser varje läkare och patient till att om ett botemedel inte ger det önskade resultatet inom en vecka eller så, då måste det ersättas med ett bättre alternativ. Varför har då detta botemedel (med Korsfästelsen) inte ersatts i dag, även om dess ineffektivitet kategoriskt har visats? Efter nittonhundra meningslösa år, är det fortfarande värt att tro på att korsfästelsen kan åstadkomma den sanna frälsningen? Trots att inga sådana tecken hittills har dykt upp, är det fortfarande klokt att hålla ut i hopp om att det kommer en tid när kristna ska avstå från det onda och dryckenskap mer än människor med annan tro?

Alla som bor i ett europeiskt land kan vittna, eller vilken förnuftig person som helst som någonsin besökt Europa och tillbringat en tid i Paris eller i andra städer inte kommer att tveka att vittna om att otrohet i vissa delar av kontinenten inte längre betraktas vara en synd. De anser månggifte vara olagligt, men finner inget fel med att kasta

lystna blickar på kvinnor. I Frankrike kan man hitta tusentals kvinnor som inte känner behovet av att gifta sig. Är allt detta eftersom en ny vers i Bibeln har upptäckts som gör alla dessa saker lagliga, eller därför att Kristi blod har haft motsatt effekt och löftet om frälsning inte har uppfyllts? Faktum är att detta aldrig var ett riktigt botemedel, eftersom en persons död inte kan ha någon inverkan på frälsningen av andra, utan i stället härrör alla välsignelser från en levande Gud, inte en som är död, och ljuset lyser fram när solen går upp och inte när den går ned.

Botemedlets misslyckande med att ge frälsning från synden förfalskar också läran om att Guds son gav upp sitt liv för detta ändamål. Vi kan aldrig tillskriva Gud en död där Han offrar Sitt eget liv och ändå misslyckas med att nå Sitt syfte. Det strider också mot den eviga lagen om Gud att Han skulle underkasta sig själv till döden och dödlighet och svaghet och förnedring och födas ur en kvinnas livmoder. Det finns inga tidigare fall som bekräftar detta koncept – det skulle vara tillfredsställande att veta att Gud har upplevt liknande födelser flera gånger innan - inte heller är det styrkt av den typ av Gudomliga mirakel som människan någonsin skulle kunna visa på egen hand. Dessutom har denna doktrin inte uppnått det den syftade till. Är det inte sant att Europas folk alltför ofta hänger sig åt att dricka och utlevelse, de två stora synder som uppfyller de sinnliga passionerna. Och är det inte sant att de flesta män och kvinnor i Europa tar del av hela sin andel av båda dessa synder? Det skulle inte vara en överdrift att säga att Europa har överträffat nationerna i Asien i konsumtionen av alkohol. I Europa är butiker som säljer vin så vanliga att deras antal överstiger det antal av alla affärer i våra städer och byar. Erfarenheten visar att alkohol är roten till allt ont, för inom några minuter exciterar det en person till ett tillstånd där han även är beredd att begå mord, för att inte nämna andra synder som följer med det. Jag förklarar med eftertryck att dricka och gudsfruktan aldrig kan gå ihop, och han kan

inte kallas klok som inte förstår de onda följderna av att konsumera alkohol. En annan farlig sida med alkoholism är att alla inte kan sluta efter att det har blivit en vana.

Om Kristi blod inte kan rena människan från sina synder, som det uppenbarligen har misslyckats med att göra, finns det något annat sätt att nå frälsning? Ett liv i synd är ju värre än döden. Som svar på detta säger jag utifrån min egen erfarenhet att från människans födelse till dessa sista dagar av världen har det bara funnits ett sätt att undvika synd och olydnad. När människan uppnår ett sant erkännande av Gud, genom kategoriska argument och klara tecken och praktiskt taget kan skåda Honom kommer människan att inse att Guds vrede är en förtärande eld; och när Gud uppenbarar sin skönhet för människan, inser människan att i Honom ligger perfekt salighet. Alla slöjor mellan människan och Gudomlig majestät och skönhet upphävs härigenom, och enbart detta kan kontrollera egoistiska passioner och åstadkomma verklig reformation.

Mitt svar kanske leder till motargumentet; ”Tror vi inte på Gud? Fruktar vi inte Honom? Älskar vi inte Honom? Tror inte alla människor, med undantag för ett fåtal på Honom? Och begår de inte olika slags synder, och deltar de inte i olika typer av ondska och ogudaktighet?” Jag säger att det finns en stor skillnad mellan tro och sann kunskap. Jag säger inte att alla de som tror kan avstå från synd, jag säger att bara den som verkligen känner till Gud kan skydda sig mot det, ty han har upplevt fruktan för Gud liksom den Gudomliga kärleken.

Det kan också frågas ”Varför är Satan olydig mot Gud när han besitter sann kunskap?” Svaret är att Satan inte har den typ av kunskap som skänks till dem som verkligen förtjänar det. Genom sin natur påverkas människan av kunskap och håller sig borta från förstörelsens

väg när den visar sitt fula ansikte. Tro innebär bara att man accepterar något i god tro, men sann insikt betyder att man verkligen upplever sin tro. Det är omöjligt för verklig insikt - Ma'rifat - och synd att uppehålla sig i samma hjärta, precis som det är omöjligt att det är dag och natt på samma gång.

Vår vardagliga erfarenhet visar att vi dras till saker som är användbara och undviker dem vi är rädda för. Till exempel, om ni inte vet att det ni håller i er hand är arsenik, utan tror att det bara är bambu socker eller någon annan nyttig medicin, kommer ni inte att tveka att konsumera tio eller tjugo gram av det, men om ni vet att det är ett dödligt gift som dödar er direkt kommer ni aldrig våga ta ens ett gram av det. Likaså när man verkligen inser att Gud existerar och att varje synd är straffbar i Hans ögon, avstår människan från alla synder, om det är stöld, blodsutgjutelse, otukt, grymhet, trolöshet mot huvudman, att förknippa kompanjoner till Allah, falskhet, bära falskt vittnesbörd, arrogans, flärd, förvärva rikedom genom olagliga medel, svek, förbannande, bedrägerier, otrohet, ledande ett liv av slarv, otacksamhet mot Gud, inte fruktar Honom, inte är barmhärtig mot Hans skapelser, inte minns Honom med fruktan och ödmjukhet, gå förlorad i jakten på världsliga bekvämligheter och njutningar, och glömma den sanna Välgöraren, vara obekymrad om bön och ödmjukhet, försäljning av förfälskade varor, inte ge fulla mått, sälja till överpriser, inte ta hand om sina föräldrar, att inte behandla sin hustru med hövlighet, inte vara lydig sin make, kasta onda blickar på andra män eller kvinnor, inte bry sig om föräldralösa barns behov eller de svaga och maktlösa, vara obekymrad över grannars rättigheter, håna andra för att bevisa sin egen överlägsenhet, gäckande på folk med ord som är avsedda att skada dem, påpeka någons kroppsliga defekter för att förödmjuka denne, ge folk fula namn eller förtala dem, tillskriva osanning till Gud eller, Gud förbjude, falskeligen påstå sig vara en profet eller budbärare, förneka Guds existens, göra uppror mot

en rättvis härskare, och skapa oordning och orsaka skada i landet. Så alla dessa synder försvinner av sig själv efter kännedomen om att varje (dålig) handling kommer att följas av ett straff. Då kanske någon har missförstått och undrar varför vi trots vetskapen om Guds existens och vetskapen om att synderna kommer att straffas begår synder och att vi därför är beroende av någon annan metod, så förblir svaret detsamma som tidigare vilket är; att det är omöjligt att man efter att ha förstått att efter att ha begått en synd kommer straffets eld att slå ner på en som en blix, skulle ni då våga begå synd?

Detta är en filosofi som inte kan brytas, tänk och tänk väl, där ni med säkerhet vet att ni kommer att straffas kommer ni aldrig att handla emot denna kännedom. Skulle ni föra in er hand i elden, eller kasta er från ett berg eller hoppa i en brunn, eller lägga er ner inför ett kommande tåg, eller lägga handen i munnen på ett vilt djur, eller gladeligen bli biten av en galen hund eller stillastående stå kvar mitt i ett fruktansvärt åskväder? Skulle ni inte rusa ut ur ett hus som håller på att kollapsa, eller hoppa ur en säng där det finns en orm, eller fly från ett hus som brinner? Om ni vill undvika dessa möjliga faror, varför skyr ni då inte de synder som jag nyss nämnde? Svaret, som en klok person kommer att ge efter vederbörliga överläggningar kommer att vara att denna motsägelse beror på skillnaden i hur vi uppfattar två saker. De flesta människor har inte tillräcklig kännedom om synder, och trots att de anser dem vara skadliga så undviker de dem inte som de skulle undvika ett lejon eller en orm. Djupt i sina hjärtan tror de egentligen inte att de kommer att straffas för sina synder. De tvivlar till och med på om Gud verkligen existerar, och om Han gör det tvivlar de på om deras själar kommer att överleva efter döden, och om de gör det, tvivlar de på om de faktiskt kommer att straffas för sina synder. De flesta människor har sådana tankar utan att vara medvetna om dem. Men samtidigt undviker de alla de faror som jag har nämnt ovan, eftersom de är rädda för en säker död om de går i närheten av dem och

om de kommer öga mot öga med en sådan fara slösar de inte någon tid på att springa iväg bort från den. Faktum är att människan är säker på de skadliga effekterna av dessa saker, men när det gäller religiösa förelägganden är människan inte så säker och hans kunskap är bara baserat på antaganden och myt, istället för personlig erfarenhet, och myter kan inte hjälpa en människa att befria sig från synd. Därför, även om tusen Messias skulle bli korsfästa, skulle de aldrig kunna medföra den sanna frälsningen, för synd kan man bara göra sig av med genom perfekt fruktan eller perfekt kärlek. Korsfästelsen av Kristus, som i sig själv är en falsk tro, har ingenting att göra med att stoppa den kraftiga ökningen av synd. Kom ihåg att denna lära är baserad på okunskap, vår erfarenhet intygar det, och att Messias^{al} skulle begå självmord kan inte lösa in människor från deras synder. Själva begreppet ”sann frälsning” är att människan ska undvaras från infernot av synd i just denna värld. Har de kristna räddats från det på grund av dessa berättelser, eller har någon någonsin räddats på grund av dessa absurda berättelser som inte har något att göra med sanningen och den sanna frälsningen?

Se mot öst och mot väst, ni kommer inte att hitta någon som har uppnått genom dessa myter, den renhet som leder till visshet om Gud. Sådan renhet gör inte bara människan främmande inför att synda, utan för honom blir njutningen av sanningen likt paradiset frukter, och hans själ rinner som vatten på Guds tröskel, och ett ljus kommer ned från himmelen som skingrar allt egoistiskt mörker. Till exempel, när alla vindluckor i ett rum öppnas i fullt dagsljus fylls det direkt med solens ljus, men om de hålls stängda kan ingen mängd av fabler eller sagor ta in ljuset. Man måste stå upp och öppna fönstren innan ljuset kan lysa in ens rum. På samma sätt räcker det inte med att bara tänka på vatten för att släcka sin törst, man måste på något sätt nå vattnet och sätta munnen till det innan det kan släcka ens törst.

Det vatten som släcker törst och släcker eldens synd är ingenting annat än visshet. Ingenting annat under solen kan gagna er i detta, inget kors kan frälsa er från era synder och inget blod kan hindra er från era köttsliga passioner, för de har ingen samhörighet med den sanna frälsningen. Försök att förstå fakta och fundera över sanningen. Om ni prövar detta botemedel som ni prövar era världsliga botemedel kommer ni snart att inse att inget ljus, förutom ljuset av sann visshet kan befria er från mörkret inom er, och att ingenting utom det rena vattnet av fullkomlig insikt kan rena er från er inre smuts, och att klart vatten av Gudomlig ”syn” ensamt kan lugna brinnandet i era hjärtan. Den som föreslår något annat är en lögnare, och den som söker en annan åtgärd är en däre. Sådana människor leder er inte rätt utan leder er djupare ner i en mörk avgrund, och ökar er förbränning och begär, i stället för att ge er mättande vatten. Inget blod kan rädda er utom det som har producerats av övertygelsens ”livsmedel”. Inget kors kan frälsa er förutom rättfärdighetens kors, vilket innebär att vara orubblig på sanningen. Öppna era ögon och reflektera! Är det inte sant att om det inte finns ljus, kan ni inte se, och såvida ni inte följer den rätta vägen, kan ni inte nå era mål?

De världsliga sakerna är er nära och de religiösa sakerna är långt ifrån. Det som är nära, reflektera över dem och förstå dess lag och uppfatta sedan detsamma för det som är långt ifrån. Därför att det är En som har skapat bägge lagar.

Är det någon som kan se utan ögon, eller höra utan öron, eller tala utan tunga? Varför inte tillämpa samma lagar till den andliga ordern? Är det möjligt för någon som har ögon att stå kvar på randen av ett bottenlöst hål? Kan den som har öron vara omedveten om kommandet av inbrottstjuvar i sitt hus? Skulle någon, som kan skilja sött från surt, äta något bittert och giftigt som leder till lidande och död? Om vi tillämpar dessa fysiska fenomen till den andliga världen,

kan vi lätt förstå att för att upprätthålla det andliga livet, krävs det ett ljus som visar vägar förbi fara, det krävs en hörsel som varnar honom för gömställen med tjuvar och rövare, och man måste ha känsla för smak för att skilja sött från bittert och gift från motgift. Dessa krävs för frälsning, och ingen som är blind och inte har välsignats med ljus kan någonsin uppnå frälsning genom någon annans blod.

Frälsningen är inte något specifikt för livet härefter. Den sanna frälsningen börjar i detta livet. Det är ett ljus som sänker sig över hjärtat och gör åskådlig vägen som leder till förstörelse. Bana väg för sanning och visdom, så att ni kan ledas mot Gud, och stärk era hjärtan så att ni kan närma er sanningen. Olyckligt är det hjärta som är kallt, och den själ som är död, och det samvete som inte äger inblick. Bli som en tom hink som sänks ner i en brunn och kommer ut full, och inte som ett såll som inte kan hålla något vatten. Ta hand om er [andliga] hälsa, och befria er från materialismens feber, vars giftiga inflytande orsakar era ögon att bli blinda, och öron att bli döva, och som berövar tungan från smak, och era händer och fötter sin kraft. Frigör er från denna värld så att ni kan skapa en anslutning med den Himmelska. Förhindra era hjärtan från att gå i en riktning så att den kan närma sig de andra. Kasta bort orenheterna i denna värld så att den skinande juvelen i himlen kan beviljas er. Återvänd till ert ursprung och till er far Adams renhet vid tidpunkten för hans födelse, så att ni också kan ges suveränitet över allting.

Dagen närmar sig sitt slut och solen är på väg att gå ner. Ni har fortfarande tid om ni önskar se, annars kan det vara för sent. Innan ni avviker (från denna värld), sänd iväg bra saker att äta i stället för stenar och tegelstenar; och sänd kläder att bära i stället för törnen och trasor. Gud, som producerar mjölk i mammans bröst redan innan barnet föds, har för er skull i er egen tidsålder och ert eget land skickat en som kommer att mata er som en mor. Han skall mata er med mjölken

av övertygelse som är vitare än solen och mer stimulerande än vin. Om ni har något liv i er och inte är döda, rusa då mot honom så att ni kan dricka den färska mjölken. Kasta ut den gamla mjölken som har blivit infekterad av bakterier, för den kan inte ge er liv utan bara kommer göra er sjuka det ögonblick den går in i kroppen eftersom den har blivit ett gift. Titta inte med tillbedjan på allt som är vitt, svart är ibland bättre. Svart hår, till exempel, visar styrka i ungdomen, medan vitt hår betyder bräcklighet, svaghet och ålderdom. På samma sätt är ”vithet” av vräkighet och uppvisandet av en dygd till ingen nytta, och en syndig men enkel person är jämförelsevis bättre för att han inte slingrar med att dölja sin synd, och jag är övertygad om att han är närmare Guds barmhärtighet. Sätt inte er tro i osäkerhet som saknar det sanna ljuset och inte baseras på en Gudomlig filosofi, allt detta leder till undergång. Om ni vill veta hur ni kan överge det onda, titta noga på vad ert hjärta verkligen önskar och fråga ert samvete vilket botemedel som är det bästa för att bli av med synd. Kan någon tro på att Kristi blod är tillräckligt för att ingjuta fruktan från att begå synd? Tvärtom visar erfarenheten att det ytterligare uppmuntrar dem, ty den som sätter sin lit till Kristi blod anser att hans synder redan har förlåtits.

Men den som har kunskap om den giftiga syndens natur, kommer aldrig våga begå det, för han vet hur det kommer att förgöra honom. En man har därför sänts av Gud att leda er till den kunskap som hjälper er att se Gud och att se det ondas gift, varefter ni kommer att springa bort från synden precis som ni springer iväg från ett vilddjur.

Syftet med denna artikel är att sprida Guds sanna lära och tecken i världen, så att de som söker frälsning genom korsfästelse och Kristi blod kan hitta källan till den sanna frälsningen.

Den sanna frälsningen kan inte hittas i smutsigt vatten. Vattnet som renar hjärtat kommer från himlen vid utsatt tid, och floden som bär den är fri från smuts och vidrighet, och dess rena och oblandade vatten används ivrigt av människorna. Floden som har slutat flyta och består av avstannat vatten kan inte njuta av en sådan renhet för den blandas med lera och djurens utsöndring. Hjärtat som har blivit välsignat med kunskap om Gud och med en övertygelse är som en fullt rinnande flod som bevattnar alla fält i sin väg, och vars kalla och klara vatten ger frid och tröst till deras brinnande hjärtan. Sådant vatten är inte bara rent utan renar även andra genom att ge dem vishet som tar bort rosten i deras hjärtan och gör dem obenägna att synda. Men den som är som en liten bassäng med vatten som blandas med lera kan inte göra mänskligheten något gott ty han kan inte ens rena sin egen själ. Det är dags att stiga upp och börja söka efter övertygelsens vatten för det kommer att ges till er. När ni har fyllts med övertygelse bör ni flöda ut som en flod, rena er själva från smutsen av tvivel och misstankar och ta avstånd från synd. Detta är det vatten som det går att tvätta bort alla spår av synd med och rena era hjärtan och förbered er för att forma er till Guds avbild. Ni kan aldrig utplåna inskriptioner av jaget från skiffertavlan i era hjärtan om ni inte tvättar den med rent vatten av övertygelse. Fatta ett beslut så att ni kan få styrka och sök så att ni kan ges. Mjuka upp era hjärtan så att ni kan förstå detta, för en hårdhärtad person kan troligen inte förstå dem. Tror ni att ni verkligen kan hata synden såvida inte era hjärtan har fyllts med Guds majestät, och ni inte har blivit medvetna om den Levandes ära och makt, och era hjärtan inte har fyllts med övertygelsens ljus? Nej, det finns bara ett sätt, precis som det bara finns en lag och en Gud.

Kontakt:

Islams Ahmadiyyaförsamling

Nasir Moskén

Tolvskillingsgatan 1

SE-414 82 Göteborg

Sverige

Tel. 031-741 64 80, 031-741 64 89

Fax. 031-741 64 81

www.alislam.org, www.ahmadiyya.se

info@ahmadiyya.se